

PETRA KLABOUCHOVÁ

NA PLNÝ KOULE

**HISTORKY Z ROCKOVÉHO PODSVĚTÍ,
KTERÉ SI VYCHUTNÁTE AŽ DO DŇA. ÚPLNÉHO.**

motto

Na plný koule

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Petra Klabouchová

Na plný koule – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA KLABOUCHOVÁ

NA PLNÝ KOULE

**HISTORKY Z ROCKOVÉHO PODSVĚTÍ,
KTERÉ SI VYCHUTNÁTE AŽ DO DŇA. ÚPLNÉHO.**

Praha 2023

© Petra Klabouchová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2463-6

ISBN e-knihy 978-80-267-2464-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2465-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2466-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

VAROVÁNÍ

Obsah této knihy je určen pouze těm, co život neberou smrtelně vážně a někde v hrudi jim pořád ještě občas bije srdce bláznivého pubertáka. Možná i v rockovém rytmu.

Bez patřičného předchozího výcviku se do čtení nepouštějte a doma nic podobného sami nikdy nezkoušejte. Hrozí veřejné pohoršení a těžko vysvětlitelná zranění.

Autorka tímto nikoho nenabádá k opakování zde popisovaných akcí. Ona sama, ani nikdo z jejího nejbližšího okolí, nic podobného nepraktikuje a nemůže doporučit.

Jedněte s těmito vzpomínkami posledních žijících rockerů s nejvyšší možnou opatrností, jejich napodobování je pouze na vaše vlastní nebezpečí.

V případě, že se u vás v průběhu četby objeví nekontrolovatelná chuť založit si vlastní rockovou kapelu nebo dojde k jiným nežádoucím účinkům, volejte ihned vašeho ošetřujícího lékaře, popřípadě kvalitního psychologa.

INTRO

Budu vám vyprávět příběh z tak dávných časů, že je pamatuje snad už jen tátovo stereo s obřími repráky vzadu na půdě pod vrstvou prachu.

V těch dobách člověk ještě skoro jeskynní poslouchal muziku na podivných metalických plackách nazývaných cédéčka, oblékal koženou bundu a k tomu mlátil do rytmu zarostlou hlavou. Příslušníky kmene rockerů zdobila kštice dlouhých vlasů splývajících vlivem gravitace směrem k zemskému povrchu, smečce pankáčů pak naopak dlouhý vlas vzlínal směrem k vesmíru.

Muzikanti bývali, někdo lehce, někdo těžce, niterně rozháraní filozofové, bolaví ze světa kolem sebe a své trápení tlumili více či méně legálními chemickými sloučeninami a více či méně uměleckými výkony s hlubokým poselstvím tupému lidstvu.

Tenkrát ještě bubeníci mlátili vši silou svých paží do skutečných činelů, ne ukazováčkem do

gumových kláves, rockové putyky se po cestách křížem krážem celým světem hledaly s papírovou mapou na klíně a všichni tak nějak věřili, že to všechno dělají kvůli vyšším cílům. Rebelií proti šedivým autoritám a konzumem nalajnovaným kolejím, za čistou chlapeckou duši, co nikdo nedonutí dospět. Kvůli tomu větru ve vlasech. Rock býval životním, vlastně doživotním, přesvědčením. Nejen nápisem na tričku nebo obalem na reklamě.

Tak přesně v těch dobách jedna malá holka ze Šumavy, ze které jednou bude snad něco jako spisovatelka, můžete jí klidně říkat Petra, potkala kdesi na jadranské pláži svého budoucího italského pána tvorstva. Tomu byste sice mohli říkat Marco Mendess, ale lepší nebrat jeho civilní jméno do úst nadarmo, a tak na následujících stránkách budeme raději pána tvorstva označovat jako Kapitána. A jelikož pán byl muzikant a Petra uměla psát líp než všichni bubeníci, kytaristi a basáci z okolí, najednou z ní byla rocková manažerka. I když do té chvíle jedinou zvukovou produkcí, na kterou se zmohla, bylo zvonění na domovní zvoněk. A to ještě falešně.

Jen tenkrát Petrušce její Kapitán tak nějak zapomněl říct, že za slovy *manažerka rockové kapely* se toho bohužel skrývá mnohem, mnohem více. Především posláním nezločnické matky pluku, trpělivé pečovatelky o máničky snad všech národností a kultur, expertky na přežití, zdravotní sestry,

učitelky z mateřské školky, psychologky, obháj-
kyně, kuchařky, uklízečky, švadleny, navigátorky,
krotitelky divokých šelem, cestovatelky přes ledo-
vé pláně i rozpálené pouště, automechanika, stě-
hováka, elektrikáře, prošťourávače ucpaných toa-
let... no a tu a tam, když čas dovolí, se jí také
podaří zorganizovat nějaký ten koncert.

Petra nám s Kapitánem, svým stoprocentním
hudebním hluchem a rockovými kapelami Holly-
wood Vampires, S.E.X. Department a Rock N Roll
Army objela svět křížem krážem, ve chvílích vol-
na na zadních sedačkách dodávky napsala pár
svých knížek a za necelé čtvrtstoletí manažerová-
ní těchhle šílenců se více než dvacetkrát stěhovala
z jednoho kontinentu na druhý. Pár kufrů, pár
kytar a další nový začátek. V Americe, Anglii, Ja-
ponsku, Švédsku, Holandsku, Itálii, Brně-Zábr-
dovicích...

Šlo by do toho to vykulené šumavské děvče
dnes znovu? Šlo! Bez váhání! A vás všechny teď
vezme s sebou. Na barevnou cestu životem úžas-
ných rockových bláznů, zasněných cvoků, jejichž
adresu poznáte už zdálky podle vibrujících oken-
ních rámců. Někdy budou hrát před poloprázdným
sálem, s prázdným žaludkem a ještě prázdnější
kreditkou. Ale vždycky naplno!

Protože šílenství je jediným únikovým výcho-
dem z tohoto systému a zároveň možností, jak
přežít a zachovat svůj druh.

P. S.: A kdo by se chtěl při čtení naladit na tu jedinou správnou rockovou frekvenci, tak tady je!

Playlist na Spotify:

Playlist na YouTube:

JAK OVĚČKA ZNIČILA PANKÁČOVI MATURITU

Bylo nebylo, osmdesátá léta se pomalu přelila do své druhé poloviny, a i když růžové neony stále ještě zářily v ulicích Hollywoodu, zápasnice v bahně bylo jedním z nejvyhledávanějších zaměstnání budoucích manželek rockových hvězd, otrvaleným pubertáčkám u nás lámal srdce Sagvan v džínách z Tuzexu a to nejlepší mělo vlastně teprve přijít, kdesi v americkém zapadákově jménem Aberdeen, zapáchajícím po lososových konzervách z místní fabriky, se jistý Kurt pomalu připravoval se svojí rozladěnou kytarou a sporadicky omývanou kšticí zničit vše, co bylo a vždy bude všem rockerům s natupírovaným hárem a zebrovanými elastáky svaté. Konec poslední velké party se nezadržitelně blížil. Pomalu, zatím ještě z velké dálky, začala barevným osmdesátkám zvonit hrana. Tedy spíš Nirvána, ale ono to vyjde na stejno. Věnujme, prosím, než budeme pokračovat, minutu ticha této bolestné ztrátě.

Zrovna tenkrát se do rukou tehdy osmiletého a nevinného italského chlapečka s čerstvě obměňujícím se chrupem omylem dostala kazeta s názvem *Out of This World*.

„Hele, vem si ji. Mně se to moc nelíbí. Chceš ji? Já už to stejně neposlouchám.“

To řekl ten druhý chlapeček, ze kterého jednou bude pan advokát, tomu prvnímu chlapečkovi, ze kterého kvůli té kazetě nebude nic, jen hladovějící muzikant. Hošík přikývne, darované kazetě přece na zuby nekoukej. Doma ji vloží do tátova japonského sterea a dál už nic nebude jako předtím. Rozzáří se mu zrak jako kissácké pódium při posledním songu a něco podivného tam hluboko uvnitř toho dětského mozečku se zapne, bude to držet rytmus a už se to nikdy nikomu nepodaří vypnout. Ani panu faráři na hodinách katechismu, kam ho budou nešťastní rodičové ještě dlouho, ale zcela zbytečně doprovázet.

Ano, byli to oni! Kapitalističtí Europe ze severu. A život toho bezbranného hochy i veškeré naděje do něj vkládané jeho buržoazními rodiči od tohoto okamžiku budou v pravidelných intervalech vždy končit rovnou v řitním otvoru. Ostatně tak už tomu někdy bývá, když dáte na dálnici své budoucí kariéry před tatínkovou gynekologickou ordinací přednost fosforově růžové kytaře. Jediné, co v tomto případě zůstává neměnné, je vysoká koncentrace ženských pohlavních orgánů, co vás bude pronásledovat životem. V jednom z hluboce

filozofických textů, který pravidelně oživuje české hudební festivaly, se zpívá něco ve stylu *rock'n'roll, to není prdel*. No, tak to určitě není, ale s velkou pravděpodobností v ní velmi často skončíte i se svým zaprášeným kombem a kovbojskými botami.

Ale teď zpátky k našemu hrdinovi s kazetou. Chlapeček nám roste, už není sladký ani nevinný, už s ním vedle autoritativního otce mlátí taky puberta. Osm let soukromých lekcí na klavír u velmi obdařené paní profesorky vyměnil s trochou nostalgie, která patřila více tomu překypujícím dekoltu nad řadou kláves než *Requiem v d-moll* neboého Wolfganga Amadea, nejdřív za bicí, později za kytaru a mikrofon.

Nervově nahlodaní rodičové špli k rozvodu, on k propadnutí. Těžko taky očekávat cokoliv jiného, když se jako žák prestižního víceletého katolického gymnázia s krucifixy na každé volné zdi představíte na vánočním koncertě v roli bubeníka se svou punkovu skupinou a refrénem, co v překladu znamená asi toto: *Drahý papeži, vystrč hlavu z okna, ať ti ji můžu rozmlátit! Ououououou, všichni spolu, ať ti ji můžu rozmlátit!* Vše doprovázeno občasným pliváním do rytmu.

Nakonec nám chlapeček ten gympl dodělá, nebojte se, on není až tak úplně blbej, jen to úspěšně hraje. Jemu ve škole nikdy nešlo o obyčejné studium. On na tom gymnáziu mezitím ještě studoval, jak skrz sama sebe nahlodat a zničit celý

vzdělávací systém zevnitř. Škola antiškoly, pankáč mezi bílými límečky.

Na vánočním koncertě o rok později pochopí svou taktickou chybu a v rámci náboženského respektu bude preferovat mnohem klidnější vystoupení. Vsedě za klavírem.

Ani tentokrát to bohužel nevyjde tak zcela dle představ ředitele gymnázia, jelikož píseň *Great Balls of Fire* sice vyhlíží nevinně, ale pokud znáte jejího autora, což pan ředitel evidentně neznal, musíte přece vědět, že Jerry Lee Lewis při ní v padesátých letech pravidelně zapaloval klavír na pódiu. Náš chlapec s ďábelským pohledem, začněme mu už klidně říkat Kapitán, je hoch šikovný, talentovaný a především je to perfekcionista. Pro to tuto důležitou součást vystoupení samozřejmě nemohl vynechat. To se bohužel nesetkalo s velkým pochopením učitelského sboru, zato však s nehraným, všeobjímajícím nadšením studentského publika.

Od té chvíle se Kapitán stal hvězdou gymnázia, takže když si pak u ústní maturitní zkoušky, jejíž přípravě věnoval dokonce celý předchozí večer, hned po zkoušce s kapelou, nebyl příliš jistý básněmi Giacoma Leopardiho ani latinským překladem, vykázala ho milosrdná komise z místnosti se slovy: „No jo, tak dobrý, stačí. Nám to stačí. Ty stejně budeš dělat muziku, co? My ti to dáme, ano? Ale teď už jdi, prosím tě, a hlavně už se sem nikdy nevracej.“

Tomuto akademickému úspěchu předcházela samozřejmě ještě část písemná. Ze zadaných témat si nebylo možné vybrat vlastně nic, kde by ubohý Kapitán měl aspoň nejmenší tušení, o čem je vůbec řeč. Proto se rozhodl pro zadání, o kterém se domníval, že půjde aspoň trochu okecat. Prostě vařit z vody. Takže *Klonování a jeho morální dopad na lidstvo*. Psal se rok 1997 a nebylo na světě člověka, který by neslyšel o kudrnaté ovečce, kterou se právě podařilo naklonovat skotským vědcům. Až na něj.

Tedy řekněme si pravdu, Kapitán tušil něco o nějaké ovci, co omylem zahlédl ve zprávách, když přepínal na MTV, ale jak se to hloupé zvíře jmenovalo, to nevěděl ani omylem. Naštěstí mezi lavicemi toho památného dne proplouvala profesorka filozofie, která pro našeho hrdinu s dlouhým vlasem měla odjakživa slabost.

„Sss, paní profesorko! Sss!“

„Co chceš? Teď nemůžeš vyrušovat!“

„Jak se jmenuje ta ovce? Prosím!“

„Ježíšikristenakříži, to nevíš ani tohle? A jak o ní chceš psát? Dolly přece, Dolly se jmenuje!“

V napjaté atmosféře, vyděšená, že bude přistižena při činu, jak napovídá maturantovi, šeptala profesorka tak, že jí bylo jen stěží rozumět. Navíc, co čert nechtěl, tato dáma měla jednu úplně maličkou, řekněme klidně i nepodstatnou vadu řeči. Říká se jí dyslalie nebo krásně česky patlavost. Zkrátka si trochu šlapala na jazyk.

Takže v reálu Kapitán slyšel něco jako: „Dtolly přece, Tdolly se jmenuje!“

Chvilí přemýšlel, no snad by něco tak důležitého ti Skoti nepojmenovali po prsaté country zpěvačce Dolly Parton, že? To bude blbost! Chyták! Na to já vám neskočím!

A tak nakonec Kapitán doprovázen ze dveří nevěřícím pohledem své kantorky hrdinně odevzdal několikastránkovou maturitní práci věnovanou lidskému morálnímu úpadku a slavné ovci Tolly.

JAK SE ITAL NA FILOZOFICKÉ FAKULTĚ NAUČIL HANTEC

Každý cestuje z jiných důvodů. Někdo rád, někdo ani za boha, ale když pocházíte z italských Benátek, tak o turistech všech typů a poddruhů víte zkrátka své.

Pokud se zeptáte Kapitána, proč vlastně tenkrát přijel do naší vlasti oplývající mlékem a strdím, tak se dozvíte, že to s láskou k místní laktóze neměl úplně jako praotec Čech a že se v naší kotlině usídlil z mnohem pragmatictějších důvodů.

„Potřeboval jsem šedivou zkušenost. Abych si víc vážil domova, když zkusím žít jako vy tady,“ vysvětlil s upřímností rockerovi vlastní ve své první slohové práci psané v českém jazyce, což bohužel univerzitní komise filozofické fakulty v Brně nepřijala příliš filozoficky.

Řekněme, že se to přítomné akademické obce lehce dotklo a dále již nedokázala objektivně ocenit jeho lingvistické pokroky. To zase neoceníl

Kapitán a ve své závěrečné řeči, obsahující mimo jiné i kritiku bílých ponožek ve fialových zdravotních sandálech přítomné docentky slavistiky, nezapomněl všem přisedícím připomenout, že to je on, kdo se nadále odmítá věnovat studiu jazyka, proti němuž zní libě i svahilština. Navíc používajícího pro vyjádření souhlasu slovo *ano*, které v jeho řeči a především v latině, královně všech jazyků, znamená jednoduše *řít*.

Od té doby se jako manažerka i jako spisovatelka snažím osobně nepoužívat tento přitakávací tvar, jelikož člověk nikdy neví, kde se může skrývat cizinec. A představovat se do telefonu jako *Řít*, *prosím* nebo několikrát za sebou na úřadě s úsměvem přikyvovat *anální otvor*, *anální otvor*, *anální otvor* by mohlo náhodného příslušníka latinského jazykového kmene lehce rozhodit.

V té době u nás ještě neexistovala politická strana stejného jména, dnes si musí příslušníci jižanských národů zvyknout i na nápis *Prdel* tištěný v obří velikosti na billboardech kolem cesty slibujících, že v tom příslušném otvoru bude líp, a uvedený v televizi pod jmény politiků hrdě se hlásících k anální stranické příslušnosti.

To bylo tedy naposledy, co Kapitána na univerzitě v Brně viděli. Nedokázali ocenit jeho mentální pružnost ani schopnost přizpůsobit se lokálním zvyklostem, které v nočních ulicích moravské metropole vstřebával jako houba. A to doslova.

Na otázku v první hodině kurzu české kultury, zda už zná nějaký náš populární lidový popěvek, se před vyvaleným zrakem pedagožky namísto *s Pec nám spadla* vytasil s čímisi, co ho předchozí večer naučili brněnští rodáci v jednom z pajzlů, do kterého on už nikdy více netrefí, a co obsahově velmi stručně pojednávalo o sexuálním styku osob třetího věku slovy: „Když jsem šel na půdu pro hrábě, ležel tam dědeček na bábě. Copak to dědečku děláte, že se na tej bábě hejbáte? Co je ti Pepíku do toho, vždyť já má svou bábu od toho.“

Ani echt italská výslovnost, která dodala jeho přednesu nádech voňavých dalek a kuchařských televizních programů, ho tenkrát nezachránila. Kapitán dorazil domů. Znechuceně sejmul ze stěn obývacího pokoje hřebíky přitlučené skloňování zájmena *já* a podmiňovací způsob slovesa *pracovat*, a na místo *já, mě, mně, mnou* a *byl bych pracoval* byl s definitivní platností umístěn plakát kapely Motörhead.

Dále už Kapitán češtinu studovat odmítal, soustředil se na samovzdělávání mezi lokální populací a dnes je jediným čistokrevným italským Brňákem, co zvládá hantec, ale nerozumí českým televizním zprávám.

Už léta mu marně vysvětluju, aby *Zdarec, ty volé* nepoužíval při úředním styku, takže ho dle uvážení často nahrazuje pozdravem *Zdar jak sviňa*, což se mu zdá vhodnější pro příslušnice ženského pohlaví.

Jelikož ta jeho šedivá zkušenost se ukázala býti nakonec až příliš šedivá, začal se náš Kapitán po pár měsících na Moravě ve chvílích střízlivosti cítit tak trochu sám. Ve prospěch národa českého i moravského nutno přiznat, že jsme zpočátku předstihli jeho očekávání, když dorazil do našich končin s autem plným až po střechu balené vody, toaletního papíru, špaget a mopů na vytírání. Prý se v Itálii tenkrát šířily zprávy, že tento sortiment u nás vůbec nemáme, neznáme, na zbytek se stojí fronty a obvykle to u nich v Itálii po hotelech krademe. Deset balíků vody pak přihodila jeho starostlivá babička, aby se prý z té naší hned nepos... No, tak vodou si opravdu své čisté bavlněné spodní prádlo nezašpinil. Na to mu stačilo první blízké setkání třetího druhu s marinovaným hermelínem a utopenci.

I když si s nakládaným hermelínem můžete užít srandy i několik dní po sobě, samotou duše nakonec nezažene, a tak se Kapitán rozhodl pro nejlepšího přítele člověka. Koupil si psa. Prostě takové to sladké stvořeníčko, chundelaté a měkké, co vás s láskou olizuje a spí na vašem polštáři. To zcela jistě, pokud si však nepořídíte německou dogu.

Já vím, na začátku *to* bylo jenom štěně. Jo, ale stejně vážilo skoro dvacet kilo, nespalo na polštáři, ale natažené přes celou manželskou postel, neolizovalo tvář, ale umylo vás *to* do půl těla jedním tahem. Střílelo *to* půlmetrové sliny až na strop, jejichž existence se majiteli bytu jen těžko vysvětluje,

když chcete zpět kauci za pronájem, no a když *tomu* rostly zoubečky, tak aby si malinkej ulevil, kousal do zdi mezi obývacím pokojem a kuchyní tak, že se stěnou na několika místech téměř proboural a z panelákového bytu se pomalu, ale jistě stával velice módní otevřený loft.

Když jsem zůstala první večer sama doma s naším novým *štěňátkem*, místo psaní pohádek jsem strávila noc zavřená na toaletě až do rána. Ne kvůli trávicím potížím, ale jelikož se tam to kousající stvoření za mnou nemohlo dostat. Já na jedné straně dveří, dogátko na druhé, dokud se Kapitán nevrátil z koncertu. Stoly, jídelní i konferenční, mi *to* pravidelně odnášelo zaseklé na zádech v panic-kém úprku, ježky *to* nosilo v hubě jako chutnou žvýkačku, všude *to* muselo s námi, protože jinak si *to* samo vybouralo únikový východ, a když jsem *to* jen jednou jedinkrát zavřela do garáže, protože brát *to* s sebou k zubaři se nezdálo být nejlepším nápadem, tak *to* prostě prošlo garážovými vraty. A nic se *tomu* nestalo!

V garážových vratech po *tom* zůstal otvor přesně ve tvaru jeho těla, jedna tlapa, druhá tlapa, hrudník, krk jak kůň a hlava jak kráva. A to jsme *tomu* naštěstí nenechali nakupírovat uši, ty by se ve vztyčené pozici na vratech vyjímaly obzvlášť náramně.

Jmenovalo se *to* Darko, nakonec *to* vážilo skoro osmdesát kilo, žilo *to* s námi deset let, vidělo *to* každý náš koncert, pokousalo *to* každého z našich

muzikantů, zaslintalo každou z jejich přítelkyň, obletělo *to* svět od Ameriky po Holandsko a bylo *to* ten nejlepší hardcorový kamarád, jakého si rocker může vůbec přát.

Jo a ta garážová vrata se svedla na opilého bubeníka. Majitelka domu si zkrátka nedokázala představit, že by mohl dveře rozbít někdo jiný než ty potetované dlouhovlasé máničky, co si krátí volný čas mezi jednou a druhou dávkou rozkopáváním garážových vrat do tvaru německé dogy.

JAK SE HANNIBAL MÁLEM POČŮRAL PŘI PŘECHODU ALP

Pepa má pilu, Ema má mísu, Míla solí, máma mele maso, ó to se máme! To je stará známá, o tom žádná, každý to ví, každý to zná, o některých věcech netřeba diskutovat. Pokud tedy Pepa není budoucí ochránce národního parku, Ema pořád ještě na mísu chodit neumí, Míla netrpí vysokým krevním tlakem a jejich veganská máma není až tak blbá, aby jim všem každou neděli připravovala přesolené karbanátky.

Pomineme-li drobné detaily, které do našich životů přináší moderní doba, stále ještě existují pevně nastavená pravidla. Jako to, že každá rocková kapela má dodávku. My máme dodávku, ó my se máme! My jsme ji totiž neměli vždycky. Na začátku to jistil náš kytarista ve svém miniaturním Autobianchi Y10 o velikosti dvou sedadel v tramvaji a Ford Mondeo po mamince v nádherné barvě zelené flašky od piva.

Dopředu více než dva muzikanty nenarvete, ono by to možná i šlo, ale po setkání s příslušníkem by se pak šlo domů pěšky. Takže když vynecháme kytaristu, který nás sledoval tím tragickým italským vozítkem, na zadní sedadla a do kufru musí zákonitě přijít: basák, bubeník, celá bicí souprava, koberec pod bubny, dvě basy, basový aparát velikosti ledničky s mrazákem, krabice s tričky, co nikdy nikdo nekoupí, no a samozřejmě ještě německá doga, která vyžaduje výhled z okýnka, jinak znervózní nebo zvrací.

Chcete sedět vedle nervózní německé dogy, co vás v zatáčkách jemně poblinká večeri ze syrových kuřecích srdíček? Natrávená prý vypadají tak trochu jako kousky párku, říkal bubeník, co párkrát dostal přímý zásah.

Takto jsme cestovali na první dva koncerty, po nichž se poprvé obměnila sestava kapely. Ne každý Slovan je totiž dostatečně silného ducha, aby do něčeho takového vlezl i napotřetí, když už při druhé jízdě jsme zůstali viset zadními koly ve vzduchu nad zámeckým schodištěm.

Někdo omylem zařadil zpátečku, Kapitán za volantem na ten volant přes svá promile neviděl až tak úplně jasně a bylo vymalováno. Osazenstvo zadních sedaček zabarikádované hudební aparaturou, jako když zazdili bílou paní, se nesmělo ani nadechnout, aby se vůz z těch schodů nepřevážil. To pro ně nebyl zase až takový problém vzhledem k tomu, že byli uvnitř vměstnání jako kostky lega.

Od chvíle, kdy jsem za nimi zvenku zabouchla dveře, jim nezbyvalo nic jiného než čekat několik hodin ve stejné pozici mezi futrálem kytary a kopákem, s nadějí, že při prvním brždění jim činely neoddělí čistým řezem hlavu od trupu, než se znovu otevrou dvířka a oni budou ze sedadla vyneseni ven. Zachovávající stejný křečovitý posed se zalomenou hlavou ještě několik následujících hodin, dokud jim hexensůs nepovolí znovu se hýbat jako stvoření příbuzné člověku.

Myslíte, že to měli těžké? Jako fakt? Tak si je tam zkuste všechny opilé totálně našrot naskládat. Sama, potmě, s německou dogou, co si myslí, že jde o super hru a o každého muzikanta se s vámi přetahuje tam a zpět, já za nohy, Darko za ruce, já za kanady, Darko za vlasy. No, ještě že obvykle moc nereagují, maximálně mumlají a všeobecně nekladou velký odpor.

Když je pronásledujete, neuprchnou tím plížením po čtyřech daleko, takže klid, máte na skládanku celou noc. Jednoho tam strčíte, on vám napůl vypadne druhými dveřmi, naložíte na něj kytarovou bednu a on něco chrochtá, houby vydrží, mizerných čtyřicet kilo. Pak tam do mezery nějak namačkáte basáka, ale furt vám překáží ta jeho ruka, na kterou už zkrátka není místo, no tak mu ji vykloubíte a hodíte někam dozadu za opěradlo, na nohy přijde tělo bubeníka, nejlépe zády navrch, protože na něj si ještě někam musí sednout doga. Aby viděla z okýnka. Hlavně pak nezapomenout

posbírat zbytky. Jako boty, kalhoty, bubenickou stoličku a všechnu tu veteš, co se válí kolem a žádný fanoušek ji zatím neukradl.

No, tak tenkrát jsme se tam na zámeckých schodech chvilku houpali. Dá se říct, že osud naší kapely byl v té chvíli více méně nahnutý. Kapitán zařval: „Ani hnout!“ A usnul za volantem.

On to tak mívá, že se občas vypne. Prostě ho tělo dočasně odvolá od vedení, když to s alkoholem přežene nad úroveň slučitelnou se životem. Jakási vlastní ochrana v krizových situacích, kdy je pro přežití organismu nejzásadnější okamžité odstavení mozku. Obvykle v těch nejblbějších situacích, kdy se jen těžko věří, že to nehraje. Ale nehraje.

Od obyčejného opileckého kómatu se tento stav liší tím, že dotyčný jedinec se nesvalí, naopak zůstává stát nanejvýš o cosi opřen, neztrácí rovnováhu, jen je zkrátka *off*. Jednou si takhle Kapitán čistil zuby, pak to na něj přišlo, vypnul se, dále stojící nad umyvadlem, hlavou opřený o zrcadlo s kartáčkem v puse, skleničkou v ruce. V této pozici dosáhl svého osobního rekordu, devět minut a dvacet šest vteřin, pak systém opět naběhl a on pokračoval v dentální hygieně, aniž by si něčeho všimnul. Jen nadával, kdo že to vypnul vodu.

Ale teď zpět na zámecké schody. Visíme. Houpe se. Kapitán spí. Osazenstvo zadních sedadel řve a šteká hrůzou. Já mám sice řidičský průkaz, ale to neznamená, že si v téhle krizové situaci pa-